

[Erik Eriksen.]

at der følger en anden konsekvens af regeringens politik.

Vi har nu ganske rigtigt fået folkepensionen, og det anser jeg for et stort gode, ikke mindst fordi den inflatoriske politik har gjort det umuligt for stadig større kredse at spare det nødvendige op til deres alderdom, men dette forpligter også over for ungdommen. Jeg synes, socialdemokratiets interesse for ungdommen er meget ringe. Der var engang for længe siden, da socialdemokratiet yndede at fremtræde som ungdommens ridder; sådan er det ikke mere. Nu fører socialdemokratiet på afgørende områder en politik på denne ungdoms bekostning. Kreditstramningen gør det vanskeligere at starte egen virksomhed, og den forringer også i høj grad mulighederne for at give de unge beskæftigelse. Nedgangen i investeringerne er blot et udtryk for, at de maskiner ikke er fremstillet, som skulle stå rede til at modtage de talstærke årgange af unge, som snart søger beskæftigelse i erhvervslivet. De store og velkonsoliderede virksomheder klarer sig bedst, mens de unge og nye rammes hårdest. Det er de unge, der først og fremmest lider under denne politik.

Lærlingebegrænsningen peger i samme retning. Havde det stået til regeringen og socialdemokratiet, ville aftalerne om lærlingebegrænsning til dommedag have hindret egnede unge i at få en værdifuld faglig uddannelse. Det var kun de liberale partiers fælles front, der hindrede denne ungdomsfjendske politik i at brede sig.

Ser vi på boligpolitikken, som det ærede medlem hr. Bundvad også var inde på, viser det sig, at socialdemokratiet også her har stået som en modstander af ungdommens berettigede ønsker. Socialdemokratiet må bære hovedansvaret for, at vi ikke er kommet længere med den udligning af huslejeniveauerne, der er en forudsætning for et frit boligmarked. Indtil da vil tusinder af unge, ikke mindst de unge, som gerne vil giftes, stå uden lejlighed. Andre tusinder af unge sidder i lejligheder, der er for dyre og for små, når vi sammenligner med de lejligheder, mange ældre har, og sidst, men ikke mindst, er det de unge, som må tage til takke med lejlighederne i byernes omegn, hvor der er langt til arbejdspladsen. Vi er i dag kun

kommet et første skridt på vejen til det, der er titusinder af unges største ønske i dag: en fornuftig boligsituation. Jeg er i og for sig glad for, at det ærede medlem hr. Bundvad fremdrog dette spørgsmål.

Også inflationen virker til skade for ungdommen; den gør det vanskeligere at spare op, og dens misforhold mellem købekraft og produktion nødvendiggør forbrugsbegrænsning; den gør det vanskeligere at få transportmidler som biler, motorcykler, telefoner o. s. v.; dertil kommer, at den også hæmmer den sunde del af afbetalingshandelen. Jeg kunne nævne endnu flere eksempler på, hvad jeg kalder denne ungdomsfjendske politik, men det er vist tilstrækkeligt til at påvise det, som er min hensigt: at ungdommens interesser tilsidesættes gang på gang til fordel for de ældres. Vi skal passe meget på ikke at hindre eller spærre den unge generation vejen til goder, vi noget ældre selv har.

Det var nok disse unge, professor Hal Koch havde i tankerne, da han for nogen tid siden talte om, hvor rystende dårligt menneskene trives i velfærdsstaten. Det er jo rigtigt, som han sagde, at staten er ved at blive alles fjende. I en kommentar hertil blev det sagt, at årsagen til, at staten er ved at blive alles fjende, må søges i — jeg beder formanden om tilladelse til et citat —:

„selve det socialistiske system, hvorefter staten forarmer sine borgere for at lade dem blive ansøgere om statshjælp til alt muligt. Det er statens berøvelse af glæden ved at skabe og udfolde et initiativ, det er statens fordærvelse af selve det grundlæggende i samfundet, arbejdsglæden og viljen til ved egen indsats at sørge for sig og sine gennem opsparing.“

Disse synspunkter falder nøje i tråd med dem, jeg har anlagt i dag og ved tidligere lejligheder. De skyldes imidlertid ikke en arg venstremand, men derimod én, som end ikke socialdemokratiet kan kalde reaktionær, nemlig den radikale redaktør Nygaard i Middelfart. Jeg kan se på det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre), at der er mange af hans synspunkter, der deles af det radikale venstre.

Det er med vilje, at jeg har lagt vægt på disse mere principielle synspunkter, for åbningstalen giver som allerede nævnt ikke